Ч. 124. Четвер 5 (18) червня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Димісия кабінету Селя. — З Сербії).

Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, як доносять з Відня, відбув вчера довшу конференцию з парляментарною комісиею польского Кола. — П. Міністер др. Резек веде переговори з провідниками Чехів, аби не спиняли ухвалене буджетової провізориї. Чехи доси не згодили ся на предложене правительства.

Як донесли вчерашні телеґрами, зголосив президент угорского кабінету п. Сель димісию цілого кабінету. Коли вчера появив ся на засіданю сойму, повитала его правиця гучними оплесками. Серед великого напруженя в палаті зложив п. Сель таку заяву: Вже нераз зазначував я мое принципіяльне становище що до опору опозициї в справі войскового предложеня. Додаю, що політику можна вести лиш так довго, як довго що-до принципів і поглядів істнує порозуміне між всіми чинниками. Супротив того, що тепер нема порозуміня в тім степени, кілько треба до переведеня цілий політики, подав ся я в неділю до димісиї, котру король зволив приняти. Прошу високу палату, аби відложила свої засіданя аж до часу, коли утворить ся нове правительство. — По короткій дискусиї над тою заявою сойм ухвалив назначити слідуюче свое засідане на час, коли буде утворений новий кабінет.

Про вибір кн. Петра Карадьордевича королем Сербії пишуть: Засідане скупштини і сенату відбуло ся в новій королівскій палаті, в тій самій сали, де Мілан в р. 1889 зрік ся престолу, де Александра проголошено королем і де Александер оголосив конституцию дня 6 цьвітня 1901. Велика саля була вже о 10 год. зрана переповнена. Дневникарска льожа, обчислена на 45 осіб, мусіла сим разом помістити около 100 дневникарів, бо самих заграничних зїхало ся над 80. По год. 12 прибули міністри. Президент сенату Велімирович отворив засідане короткою промовою і радив голосувати поіменно; внесене се принято. Насамперед голосувала скупштина, потому сенат. Перший з голосуючих віддав голос словами: „Вибираю Серба Петра Карадьордевича“. На те в сали залунав оклик: „Живіо!“ Те саме повторило ся при дальшім відданю голосів. Президент просив, щоби не проволікати голосованя і проголошувати лише імя і назвиско. За пів години ствердив президент, що Петро Карадьордевич одноголосно вибраний королем. Міністри Ґенчіч і Авакумович в коротких промовах висказали почесть новому королеви. Збори відповіли окликами, котрі повторив зібраний на дворі народ. Опісля ухвалено повідомити зараз телеґрафічно нового короля о виборі і вислати депутацию, котра акт вибору доручить вибраному. Для вибору депутациї ухвалено зібрати ся о год. 5 по полудни. На тім засідане скінчено. — З замку дано 101 вистрілів з армат. По улицях міста пішли войскові музики. Зараз відправлено молебен при участи войска і скупштини. Потім войско зложило присягу вірности новому королеви. Старшина міста видала відозву до населеня, щоби на знак радости позамикано склепи і вечером щоби осьвітлено місто. Пополудни вибрано депутацию, котра має зараз поїхати до Женеви; вибрано 20 членів скупштини і 4 сенаторів. О 7 год. вечером прийшла відповідь від кн. Петра Карадьордевича, в котрій новий король приймае і дякує за вибір.

Правительство зложило перед скупштиною таку заяву: „По звістних подіях ночи з 28 на 29 (ст. ст.) мая, коли стратив житє бувший король Александер, остала Сербія без монарха і без наслідника престолу. Коли о тім довідали ся 29 мая зрана приятелї народу і патріоти, зібрали ся на нараду, що серед такого стану річий діяти в інтересї краю і народу. З наради тої вийшло теперішне правительство. Оно, обнявши керму судьби вітчини, уважало за перший і найважнїйший свій обовязок дбати о утримане спокою та ладу й законности в краю і скликати народну скупштину для вибору короля. Розуміючи, що сей вибір мусить бути конституцийний, покликано до житя конституцию з дня 6 цьвітня 1902, котра стратила була обовязуючу силу через державний замах з дня 24 цьвітня 1903. Опісля скликало пра-

3)

На Балканї.

(Дальше).

Коли Мілан родив ся, панував в Сербії Александер Карадьордевич, а Мілош і его син Михайло перебували під ту пору у Відни. Батько его Єфрем Обренович жив як на свої відносини в досить великій нужді і в наслідок того, як і здаєсь в наслідок того, що его жінка а Міланова мати, Мария Катарджу мала любовні зносини з тодїшним волоским князем Кузою, розпив ся та помер в короткім часї по народженю сина. Мария Обренович перенесла ся тоді до Букарешту до княжої палати, де стала придворною дамою і мимо того, що Куза був жонатий, обняла всї права і репрезентацийні обовязки жени пануючого князя, а румуньский нарід і бояри зовсім тому не противили ся.

Все ще красна Румунка не мала часу займати ся вихованем свого сина і віддала малого Мілана на „виховане“ волоскій служници Іліци, а Іліца по свому виховувала хлопця: коли була твереза, то розповідала ему казки, а коли впила ся, то била его немилосердно. Так стало ся, що Мілан маючи сім літ, все ще не учив ся нічого і бігав босий по улици та іграв ся з циганчуками. Розповідають, що Мілан мав тоді доброго приятеля, якогось циганчука, котрий часто грав ся з ним в порохї коло княжої стайні і одного разу сказав ему: „Чуєш, Міланку, ти ще станеш колись королем“. — А Мілан єму на то: Ти дурний, звідки ти то знаєш?— А циганчук відповів на то: „Ну, то кажи мене повісити, як станеш королем, коли я кажу неправду“. Пізнїйше, коли Мілан став був королем, цигана того, котрий тимчасом став був ватажком розбишаків в горах, таки дїйстно повісили.

Але по якімсь часї доля малого Мілана змінила ся. Одного разу побачив Куза Мілана обдертого з тим циганчуком на подвірю і став довідувати ся, чий то хлопець. Коли ему сказали, чий, він зробив виговір своїй любовници і наказав їй, щоби она на будуче ліпше дбала про дитину. Але того вже не було потреба. Карадьордевича прогнали з Сербії, князем в Білґрадї став Мілош, а по его смерти настав его син Михайло. Той був вже досить старий і не мав надії, що буде мати потомство. Тоді розповів ему его приятель майор Вукіч, що в Букарештї на дворі князя Кузи жие ще син Єфрема Обреновича. Князь казав тоді привезти Мілана до Білграду і тут віддав его на виховане до его бабки Томанії. Мілан виглядав тоді як би який дикун, що прийшов де з ліса і не умів анї слова по сербски. Хлопець був однак дуже понятним і до кількох місяців вивчив ся вже по сербски і князь полюбив его та старав ся о его дальше виховане. Зразу хотів его умістити в Терезіянум у Відни, але тут не хотіли хлопця приняти. Тоді вислав він его до Парижа і віддав там до школи Люйле Ґран“. Хлопець був чемний, учив ся пильно, лиш до наук войскових не мав охоти. Коли одного разу спитав его учитель Ґіє, що він зробить, коли вороги нападуть на его край, він відповів: Нехай мої ґенерали дають собі з ними раду, у мене нема до того охоти.

Тимчасом і в Букарештї змінили ся відносини. Князя Кузу прогнали і він з Мариєю Обренович виїхав до Парижа, де жив з нею по княжому. Тут Мария пригадала собі свого сина і навідала ся до него до школи. Але хлопець не хотів з нею привитати ся і ві поцілувати. Мати розгнївала ся тоді і сказала: Ну, добре, коли ти мене не хочеш знати, то й менї бай дуже; можемо обійти ся одно без другого. Так розійшли ся матір з сином і вже більше від тої пори не бачили ся. Сї відносини родинні Мілана Обреновича характеристичні в історії житя обох послідних Обреновичів і їх треба мати на оці, коли хоче ся їх судити. Людий хоч би й найвисше поставлених треба судити не лиш з їх дїяльности і зі становища політичного, але також і зі становища загально людского. В житю послідних двох Обреновичів відносини родинні ґрали далеко важнїйшу і сумнїйшу ролю, як ціла їх дїяльність політична.

Мілан мусів несподївано перервати свої науки в Парижи. Кн. Михайло, его стрий (з

вительство народну скупштину, вибрану і зібрану по мисли конституциї. Правительство з вдоволенем зазначує, що приперте законним становищем народу і патріотичною лицарскою армією, удержує в краю спокій і лад. Сповняючи в так поважній хвили свій обовязок, лишає правительство скупштині осуд так подій з дня 29 мая як і своєї діяльности від часу тих подій. Заразом отвирає правительство конститууюче засїданє народних зборів і лишає їм сповненє обовязку вибору короля та постанову що-до конституциї з бажанем, щоби ся діяльність принесла вітчині житє і поступ. Нехай жиє сербский нарід!" — На ту заяву збори відповіли такою резолюциєю: „Оцїнюючи події з дня 29 мая, народні збори з одушевленем принимають до відомости новий стан річий, який витворив ся з тих подій, і виражають повну солідарність сербского народу з усею сербскою армією. Народні збори висказують війску признанє за его поведенє. Сербска армія була і буде обороною вітчини, охороною ладу і справедливости та запорукою будуччини Сербії. Заразом висказують збори правительству признанє за патриотизм в тій тяжкій хвили, похваляють всї его постанови і зарядження та взивають, щоби справи державні вело до приїзду короля".

Новинки.

Львів дня 17 го червня 1903.

— **Вибори до повітової ради у Львові** з групи сільских громад відбували ся оногди цїлий день і цїлу ніч. При голосованю на 12 кандидатів одержало більшість голосів лише чотирох, які находили ся на всїх лїстах, а іменно: Кречковский Петро, війт з Пісків; Малачиньский Франц, війт з Зимної-Води; Шеремета Михайло, господар з Мосток; Кернога Дмитро, війт з Підберезець. Послїдні два були передше членами повітової ради. — При другім голосованю, яке почало ся о 9 год. в ночи, знова розбили ся голоси, тому приступлено до тїснїйшого голосованя досьвіта о 2-ій годинї. — При тїснїйших виборах перейшли: Іван Балтарович, війт з Яричова старого; о. Билинкевич Айталь, парох зі Знесїня; Чишкевич Гринько з Хрусна старого; Губер Яков з Фалькенштайну; Короляк Іван з Черкас; Скленїньский Михайло з Замарстинова; Смольницкий Іван з Зубри і Трачевский Витовт, краєвий учитель рільництва.

— **Поправка похибок у фейлетонї.** В обох попередних фейлетонах наших „На Балканї" лишили ся деякі так разячі і псуючі гадку похибки, що уважаємо за конечне їх тут поправити і звернути на них увагу. В першім фейлетонї на другій сторонї в стовпци 1, рядок 2 з долини має бути „устав" замість „устави"; в другім стовпци на тій же сторонї 4 рядок з гори має бути „Мілошеви" замість Міланови. В другім фейлетонї на другій сторонї в другім стовпци 15 рядок з гори має бути „не мусїли" замість „не уміли". На третій сторонї знов в другім стовпци 6 рядок з долини має бути „в Манассеї" замість „в Букарештї".

— **Загальні дяківскі збори** відбудуть ся в Грушові дня 5-го (18) червня с. р., на котрі запрошує ся Вп. Отцїв духовних на Богослуженє, котре відбуде ся о 10-ій годинї в місцевій церкві. Півцї церковні повинні явити ся як найчисленнїйше.

— **Глухонїмий перед судом.** В Кракові почала ся передвчера судова розправа против глухонїмого Августа Таборского, обжалованого о злочин публичного насильства. По відчитаню акту обжалованя, специялїст пояснив знаками обжалованому, о що розходить ся, а глухонїмий відповідав тим самим способом.

— **Сарафов отроєний.** Провідник македоньских повстанцїв Борис Сарафов — як доносять з Атин — погиб оногди разом з кількома товаришами, отроєний православним попом. Була то месть попа, якому Сарафов хотів звести доньку.

— **Про убийство двох женщин у Львові** суть нині такі близші вісти: Убита Оранжева була від 15 лїт вдовицею по Хаімі Оранж, торговельнику збіжа і раднім міста Кракова. Чоловік її полишив значне майно, а межи иншими каменицю при ул. Кароля Людвика ч. 29, котру син її перестaвив на пасаж Оранж, що сполучає улицю Рейтана з ул. Кароля Людвика. Убита Оранж мала лїт 76. Убийники забрали з зелїзної каси около 20.000 корон. Листів заставних на кількадесять тисячів корон не забрали, бо мабуть не знали о них нїчого. В касї тій були також зложені папери доньки убитої Ерн. Шенфельдової і векслї якогось Ференса з Рудок.

На місци злочину побіч трупа Рифки знайдено велику спинку від маншета. На ножах, котрими порізано жертви розбою, були написи: „Winternitz Steyer-Solingerslip". Оглядини лїкарскі показали, що служницю Оранжевої, Рифку, убийники три рази пробили ножем в шию, а відтак підрізали їй горло. Поліция припускає, що то убийство стало ся около 1 год. в ночи. В тім часї вернули два слухачі технїки, жиди Генрих Бурштін і Ігнац Барбер, що мешкали в партері тої каменицї, з весїля. Будучи в своїм мешканю, вчули сильний крик жіночий, котрий ослабав що раз більше і наконець притих; їм здавало ся, що крик той походить з улицї і длятого не зважали на него. Здає ся, що убийники увійшли до помешканя через кухню, котру отворила Ріфка Шпінер, бо коли відкрито убийство, застано двері від кухнї отвертї, а ключ був в дверях від середини. Першою жертвою була Шпінерівна; коли убийники упорали ся з нею, зарізали Оранжеву, відтак отворили касу і забрали грошї.

Убийника Оранжевої і єї служницї доси ще не вислїджено, але найбільше підозрінє єсть на внука убитої Якова Шенфельда а відтак і на сторожа каменицї Радевича. Шенфельд єсть ледащим чоловіком, неробою. Родина хотїла конче его позбути ся і дала єму грошї на дорогу до Гамбурґа, звідки мав вже дорогу заплачену до Америки. Грошї мав капітан корабельний. Шенфельд зголосив ся до него і просив, щоби він дав єму грошї, але капітан не дав, бо мав припорученє від родини дати єму аж в Америцї. Шенфельд не знаючи, що родина о то постарала ся, дуже розсердив ся на поступованє капітана і телеґрафував до родини, щоби єму прислала грошї. Родина не післала, а Шенфельд нараз не знати яким способом явив ся перед тиждем у Львові, де зачав весело гуляти.

первих) погиб в парку Топчідер під Білградом від куль найманих убийників, а той, що поправдї смерть єму зробив, кн. Александер Карадьордєвич сидів тимчасом по другім боцї Дунаю, в Земуни (Семлинї) та чекав, коли его покличуть на князя до Білграду. В тїлї убитого найдено 16 куль. Але Карадьордєвич перечислив ся. На вість о убийствї полковник Блазнавац заалярмував білградску залогу, арештував мимо протесту Росиї двайцять членів з партиї Карадьордєвича і уставив поза містом десять батерий та загрозив, що буде бомбардувати столицю, скоро би скупштина хотїла вибрати князем кого иншого як не Мілана, законного наслїдника убитого Обреновича. То помогло і скупштина одноголосно вибрала Мілана князем. За тим голосувала навіть родина Карадьордєвича з обави о власне горло. В чотири днї опісля станув Мілан в Білградї.

На сербскім престолї засїв тепер молоденький 14-лїтний хлопець. В его імени правила краєм реґенция з трох членів, до котрої належали Бразнавац (тепер вже ґенерал), Рістіч і Ґаврілович. Вихованем Мілана заняв ся Йован Рістіч. Реґентия виготовила нову конституцию, котру опісля скликана в 1869 р. до Краґуєвaца скупштина потвердила. Тота конституция постановила, що династия Обреновичів має бути дїдичною навіть в женьскій лїнії а Карадьордєвичів виключила зовсїм від престола. Тота конституция постановила також, що нова скупштина має складати ся в трох четвертих з вибираних послів а в одній четвертій з іменованих князем членів. Реґентия правила краєм аж до повнолїтности князя.

Дня 22 (10) серпня став Мілан повнолїтним і обняв управу держави. Рістіч лишив ся і дальше мінїстром молодого князя і старав ся тепер его оженити. Зразу мав він на думцї висватати его за якусь княгиню з німецкого пануючого роду, але де не запитав, всюди давали єму відмовну відповідь. Рістіч взяв ся тодї шукати подруги для свого князя межи угорскими вельможами, але й там на дармо. Наконець одного разу з'явив ся він у князя і показав єму фотоґрафію молоденької панночки, котра відразу одушевила Мілана. Чорне, буйне волосє, що спадало на плечі, красне високе чоло, клясичний ніс, тоненькі, красно викроєні уста, великі палкі очи розпалили молодого пристрастного князя. То був образ доньки молдавского боярина а російского полковника Івана Кечко і его жінки Пульхерії з роду княгинї Стурдза. Матїр тої панни, Наталії Кечко була колись також славною красавицею і розповідають, що цар Николай так був одушевлений еї красою, що сказав до неї: Я хотів би бути жебраком, щоби вас що дня просити о милостиню і за кождою милостинею цїлувати вас в руку.

Наталія Кечко родила ся дня 14 мая 1859 р. у Фльоренциї а під ту пору перебувала зі своєю тїткою, княгинею Марусеї в Парижи. Там мав Мілан стрітити ся зі своєю будучою нареченою. Але вже тодї і Мілан і Наталія не були зовсїм без вини. Мілан мав вже любку в Білградї, якусь панну Ілю Марінкіч, а Наталія пізнала случайно в Парижи сербского офіцира, подальшого свояка сербского князя, поручника Константиновича і завернула єму голову так, що він остаточно думаючи, що она справдї єму прихильна, набрав відваги і представив ся яко „своляк сербского князя" та просив о еї руку. Наталія на то розсьміяла ся і сказала: „То ви вже третий нинї", а відтак додала: „Ну, побачимо!" Константинович взяв то за добрий знак для себе.

В кілька днів опісля з'явив ся Мілан в Парижи. Константинович вийшов его повитати і розповів єму о своїм щастю та просив его, не кажучи єму, як називає ся панна, щоби він поміг єму в его заходах. Мілан пристав на то. Небавком по тім станула карита з Міланом і Константиновичем перед якоюсь палатою. Оба післали свої карти і за хвильку явила ся перед ними яснїюча красою молоденька дама, усьміхаючись чаруючим усьміхом. Константинович взяв той еї усьміх до себе, а Мілан очарований еї красою змішав ся, бо пізнав, що то тота сама панна, котру він вже знав з фотоґрафії. Константинович набрав відваги і відозвав ся: „Позвольте Ваше Височество, що Вам представлю княгиню панію Марусеї і панну Наталію Кечко, мою наречену!"

Можна собі уявити, якого змішаня наробили сї слова. Перша княгиня стямила ся. „То помилка, пане Константинович!" — відозвала ся она з обуренем а красна Наталія відвернула ся від него і подала руку Міланови. Зараз все вияснило ся. Константинович пригноблений висунув ся тихцем з палати а Мілан лишив ся на обідї. Палкий Мілан залюбив ся відразу і вечером князь Сербії і панна Кечко були вже по заручинах. Наталія була щаслива, що стане княгинею сербского народу.

Дня 17 жовтня 1875 відбуло ся в однім з готелів у Відни вінчанє Мілана з Наталією. Весїльний похід вирушив до грецкої церкви. Межи весїльними гостями був також і наш Цїсар Франц Йосиф. Віденцї витали на улицях з одушевленем молоду пару. Тай в Білградї повитано їх величаво. Коли молода пара в'їздила до резиденциї, давна любка Мілана, Іля Марінкіч хотїла кинути ся на него; еї зараз зловили, зробили з неї божевільну та замкнули на цїле житє в домі божевільних. Молода пара жила щасливо — ледви один рік. Дня 14 серпня 1876 р. народив ся їм син, котрого цар Александер держав до хресту і котрий для того дістав імя Александер. То була тота нещаслива дитина, котра тепер так страшно закінчила. Мимо волї мусить тут кождому насунути ся тепер питанє: за чиї гріхи він спокутував так страшно? Чи за свої власні, чи за тих, що дали єму житє? В тім містить ся й цїла тра-

Шенфельда арештовано і мимо того, що виказав, де був критичної ночи, задержано в арешті поліцийнім. Перед відведенєм єго до арешту просив, щоби післали до єго матери, доньки убитої Оранжевої, по гроші на їду, бо він дуже голоден. Сторож Радевич обстає при тім, що він в ночи впускав Шенфельда до камениці, але єго зізнаня були так суперечні, що остаточно показала ся потреба і єго арештувати.

— **Померли:** О. Йосиф Макогоньский, поч. крилошанин і совітник митрополичої консисториї, рицар ордеру Франц Йосифа I, декан рогатиньский, парох Липиці, голова філії тов. „Просьвіта“, Народного дому, філії тов. педаґоґічного в Рогатині, член Руської Матиці і Народного дому у Львові, член рогатиньскої ради повітової і ради шкільної окружної, дня 13 с.м. в 74-ім році житя, а 49-ім сьвященьства;— о. Володимир Єссип, катихит школи виділової в Дрогобичи, дня 10 с. м., в 33-ім році житя, а 9-ім сьвященьства.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всім Радам шкільним місцевим, сьвящеником і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половині червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність пізнійших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогдї годї все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за послїплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силї порта оплачувати. Крім поданих в нім книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, цїна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, цїна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абу-Касемові капцї, цїна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

ТЕЛЕГРАМИ.

Будапешт 17 червня. Ґр. Стефан Тиса одержав від Цїсаря поручене утворити новий угорский кабінет. Ґр. Тиса вертає нічним поїздом до Будапешту, аби розпочати в тій справі переговори. З давних мінїстрів мають полишити ся в новім кабінетї ґен. Феєрварі, Дараній і Люкач.

Будапешт 17 червня. З многих сторін краю доходять вісти о бурях і градах, які наробили богато шкоди.

Рим 17 червня. Часописи впевнюють, що утвореня нового кабінету підняв ся Цанарделї.

Льондон 17 червня. З Москви доносять до тутешних часописий, що российский мінїстер справ внутрішних, Плеве, має вскорі одержати димісию.

Париж 17 червня. Рада мінїстрів ухвалила відложити великий перегляд войск, що відбуває ся кождого року 14 липня, на день 19 липня, а то з причини приїзду італїяньского короля до Парижа.

Надіслане.

— **Хто хоче скріпити своє здоровле** сьвіжим гірским воздухом, най приїзджає до Білих Ослав, де знайде одвітне удержанє з помешканєм по 70 К місячно, у властителя торговлї К. Петровского. Білі Ослави єсть то місцевість, положена о 9 км. від Делятина, а має далеко лагіднїйший гірский воздух як Яремче. Перед приїздом упрашаєсь повідомити властителя торговлї.

ґедия смерти послїдного з Обреновичів і цїла погань білградского убийства.

Княгиня а пізнїйша королева Наталїя, як то зараз майже в рік по єї весїлю показало ся, вийшла не без якогось вирахованя за Мілана. Їй здавало ся, що то она повинна була панувати в Сербії і зачала зараз мішати ся до полїтики свого мужа. Она від самого початку станула була по стороні Росії і хотіла в тім напрямі вести полїтику, чому Мілан рішучо противив ся. Стрітївши опір мужа, стала холодною для него, а Мілан, чоловік пристрастної вдачі, зачав шукати потїхи у других женщин, насамперед у якоїсь панни Николаєвич в Білградї. З того прийшло межи ним а єго женою до першого роздору. Наталїя постарала ся о то, що тота панна мусїла винести ся з Білграду. Опісля прийшло було навіть до публичної сцени в церкві на великдень, коли Наталїя з жінкою одного дипльомата не хотїла похрестосувати ся (після нехідного звичаю поцїлувати ся в церкві на великдень). До полїтики причучила ся ще й заздрість і з того приходило до таких сцен межи супругами, що Мілан став забувати о жінцї і шукав собі що раз то иньшої приятельки, а Наталїя на злість мужеви старала ся лиш о то, щоби стати в краю як найбільше популярною та понизити свого мужа, коли вже не в очах цїлого народу, то бодай в єго найблизшім окруженю. Що дїяло ся межи ними, того, як то кажуть, не списав би й на воловій шкірі. Впрочім ті супружі сцени звістні досить загально із ґазет, котрі завдяки ворогам Обреновичів дуже пильно їх підхоплювали і пускали в сьвіт.

Годї нам тут розписувати ся над дїяльностию і полїтикою Мілана; се належить до історії і завело би нас тут за далеко. Нам розходить ся лиш о то, щоби показати коротенько, як з давен давна приготовляла ся вже тота катастрофа, яка настала минувшого тиждня в Білградї. На ню зложили ся і Мілан і Наталїя і Карадьордєвичі і самі єї нещасливі жертви Александер і Драґа та й тота зьвірска натура людий, котра в крови других шукає добра для себе.

Як би й не було, хоч і як би остро хтось судив Мілана, мусить все-таки признати, що він для Сербії зробив богато, що то був чоловік здібний, котрий серед напреріжнїйших клопотів і незгодин умів якось давати раду і собі самому і кермувати якось долею держави. Як би єго житє родинне хоч дрібку було инакше, не була би єго сина постигла така судьба. Але Мілан як той банкрут попавши раз на хибну дорогу, не міг вже на нїй здержати ся, бо не знаходив вже опори нї в собі самім нї в тих, що були єму найблизші.

Коли в 1875 р. вибухла ворохобня в Герцеґовинї, а Чорногора виступила в обороні Сербів, не хотів і Мілан позістати позаду, тим більше, що доси Сербія уважала ся за той осередок, з котрого мало вийти освободженє цїлого сербского народу. Коли опісля в 1876 р. заворушило ся і в Болгарії, Мілан не видів иншої ради, як лиш также виповісти війну Туркам. Здавало ся, що Росия поможе Сербам. Але Росия мала свої пляни та інтереси, а Сербам післала лиш якогось Черняєва. Остаточно узискала Сербія за Мілана бодай тілько, що берлиньский договір признав їй повну независимість і розширенє краю, а в 1882 р. згодили ся держави на проголошенє Сербії королївством. Міланови здавало ся, що він тим втихомирить внутрішну борбу, але то не помогло нічого. Королева Наталїя мішала ся щораз більше в партийні спори, старала ся що раз більше, як би мужеви на злість, стати популярною, а новий король їздив сьвітами та шукав потїхи у красних женщин у Відни, Будапештї та Парижи.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

відходить

День

посп.	особ.	
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск в Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск в гол. двірця
2·04		„ „ в Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова

Ніч

посп.	особ.	
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5 50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск в Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·24	„ „ в Підз., Грималова, Залїщик

До Львова

приходить

День

посп.	особ.	
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята

Ніч

посп.	особ.	
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний в днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлібороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на 5½% і 1% додатку на кошти адміністрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4%. Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).